

ZPRÁVY Z MEDŽUGORJE

č. 6 /1990

2. ročník

Dne 25. června 1990 dala Matka Boží duchovní vzkaz:

"DRAHÉ DĚTI! DNES BYCH VÁM CHTĚLA PODĚKOVAT ZA VŠECHNY OBĚTI A VŠECHNY MODLITBY. ŽEJNÁM VÁM SVÝM ZVLÁŠTNÍM MATEŘSKÝM POŽEHNÁNÍM. VYZÝVÁM VÁS, ABYSTE SE VŠICHNI ROZHODLI PRO BOHA A ABYSTE DEN ZA DNEM ODHALOVALI V MODLITBĚ JEHO VŮLI. CHTĚLA BYCH VÁS VŠECHNY, DRAHÉ DĚTI, POZVAT K DOKONALÉMU OBRÁCENÍ, ABY VE VAŠICH SRODÍCÍCH BYLA RADOST. JSEM ŠTASTNÁ, ŽE JSIŠTE JU DNES V TAK VELKÉM POČTU. DĚKUJI, ŽE JSTE NÁSLEDOVALY MOU VÝZVU."

+++

Radostná iniciativa k oživení evangelia (3. část)

V předchozích úvahách bylo poukázáno na účelnost mariánských zjevení v Medžugorji pro oživení evangelia a jeho účinné zavádění do života. Zejména byly uvedeny citace o obrácení, víře, modlitbě srdcem, četbě Písma svatého, míru mezi člověkem a Bohem a mezi lidmi navzájem, postu a vděčnosti.

Všechny tyto aspekty obrácení a proměny člověka se mají uskutečnit v duchu evangelní radosti. Matka Boží ve svých zjeveních tohoto ducha životní proměny oživuje slovy: "Drahé děti! Dnes vás všechny zvů, abyste se radovaly ze života, který vám Bůh dává. Děti moje, radujte se v Bohu Stvořiteli, že vás tak obdivuhodně stvořil! Modlete se, aby váš život byl radostným díkůvzdáním." (25. 8. 1988, 25. 1. 1989, 24. 4. 1989 a 25. 9. 1989).

Panna Maria však také ví, že naše radost je mnohdy ohrožena, a proto nás poučuje a dává další rady: "Satan chce působit ještě silněji, aby vzal každému z vás radost. Modlitbou ho můžete úplně odzbrojit a zajistit si své štěstí." (24. 1. 1985).

Svoboda, kterou nám Bůh dává, je předpokladem, abychom mohli na jeho lásku odpovědět naší láskou. Avšak svoboda obsahuje i riziko odmítnutí. Medžugorské poselství nás vybízí, abychom přestali se zneužíváním svobody. Navíc nám Matka Boží říká, že Bůh, i když nám dává svobodu, potřebuje nás k uskutečnění svého plánu spásy (30. 1. 1986): "Bez vás Bůh nemůže uskutečnit to, co chce. Bůh dal všem svobodnou vůli a vy s ní disponujete." Dále říká (7. 8. 1986): "Jsem s vámi, ale nemohu vám vzít vaši svobodu."

Mnozí lidé v poslední době ztratili smysl pro význam mše svaté. Říkají, že mše svatá jim nic nedává. Zapomněli, že při slavení mše svaté se setkáváme s Kristem a že toto setkání nám napomáhá v každodenním životě mít správný vztah k druhým lidem. Význam mše svaté shrnuje Matka Páně slovy (25. 4. 1988): "Mše svatá ať vám je životem."

Lidé v Medžugorji tuto výzvu prožívají a naplňují. Mnozí jsou překvapeni sami sebou, jak jim připadá samozřejmé zúčastnit se denně alespoň jedné mše svaté. Mnohdy se za obtížných podmínek zúčastní buď v kostele nebo jeho okolí nejen mezinárodní mše svaté, ale též národních mší během dne. Protože cítí přítomnost Boží, nejsou jim tyto obřady nijak dlouhé a odcházejí z nich s pocitem čisté radosti a s vědomím, že se setkali s živoucím Kristem. Matka Boží říká: "Mše svatá je čas, který je nám darován (21. 11. 1985), v němž Ježíš dává své milosti" (3. 4. 1986).

Mír ve vlastním srdci začíná mírem s Bohem. K tomu cíli nám dal Kristus svátost smíření, svatou zpověď. Matka Boží doporučuje měsíční přijímání svátosti pokání (6. 8. 1982), ale zve nás ke svatě zpovědi i v kratších intervalech (24. 3. 1985). V Medžugorji vykonalo několik milionů lidí svou - mnohdy životní - zpověď. Běžně se zpovídá nejen v chorvatštině, ale i v angličtině, němčině, itaštině, španělštině, slovinštině a francouzštině. Mnozí lidé se zpovědi před cestou do Medžugorje ani nepočítali, ale na tomto místě cítí potřebu jít ke zpovědi, ať již za účelem získání ztraceného stavu milosti nebo pokroku v dobrém.

Velmi naléhavě vybízí Matka Boží, abychom prosili Ducha svatého (21. 10. 1983): "Důležité je vyzývat Ducha svatého, aby sestoupil. Máte-li ho, máte všechno. Lidé se

mýlí, obračejí-li se jen ke svatým, aby o něco prosili." Máme prosit o vyhlášení Ducha svatého (2. 6. 1984), který nás činí schopnými vydávat svědectví o její přítomnosti v Medžugorji (17. 4. 1986). Proto denně před mezinárodní mší svatou se modlí nebo zpívá Veni Creator Spiritus. Jindy zdůraznila Matka Boží význam Ducha svatého slovy: "Otevřete svá srdce Duchu svatému! Zejména v těchto dnech (Letnic) působí Duch svatý skrze vás. Otevřete svá srdce a odevzdejte svůj život Ježíši." (23. 5. 1985).

Jedno z centrálních medžugorských poselství, které platí všem bez rozdílu (25. 9. 1988), je výzva ke svatosti. Svou prosbu, abychom "přijali cestu svatosti" zdůvodňuje Panna Maria svou láskou k nám (25. 7. 1987). Chce, abychom byli svatými (9. 10. 1986), chce nás obléci svatostí (24. 10. 1985) a vést nás cestou svatosti (9. 10. 1986, 25. 1. 1987). To je též důvod její dlouhé přítomnosti v Medžugorji (1. 1. 1987). Svá poselství nazývá "semeny svatosti" (10. 10. 1985) a připomíná, že i když je rozhodující působení Boží, je nutné z naší strany o svatost usilovat.

Rodina má být místem, "kde se rodí svatost" (24. 6. 1986). Tím nám Matka Boží připomíná, že křesťanské rodiny byly již v prvních dobách křesťanství nejprvnějšími místy společné modlitby a zárodky náboženského života obcí.

I v Medžugorji jsou některá poselství orientována přímo na rodinu jako nejmenší životní společenství církve. Změna života se má projevit ve vzájemných vztazích. Snaha po změně v rodině musí být nesena společnou modlitbou (6. 12. 1984, 14. 2. 1985, 7. 3. 1985), přičemž zvláštní důležitost připadá modlitbě růžence (27. 9. 1984). Matka Boží upozorňuje, že někdo z rodiny musí dát první podnět ke společné modlitbě (28. 3. 1985). Ovocem společné modlitby bude láska v rodině, která se brzy rozšíří i na její okolí (13. 12. 1984, 6. 6. 1985). Dále Matka Boží říká: "Rodina má být harmonickým květem, který si přeje dát Ježíšovi" (1. 5. 1986).

Lidé, kteří se začali zajímat o medžugorská poselství, pocítili účelnost jejich naplňování a požehnání z nich plynoucí. Proto se tato radostná zvěst oživující aktuálně v dnešní době evangelium šíří k dalším milionům lidí.

+++

Z pekelného kotle do radosti a pokoje

(Rozhovor se zázračně uzdraveným narkomanem Ubertem Cattaneem)

Můžete nám o sobě něco říci?

- Jmenuji se Uberto Cattaneo. Je mi 36 let. Žiji s matkou a ještě se dvěma bratry. Otec zemřel už dávno. Ukončil jsem obchodní školu. Od 20 let jsem začal pracovat ve svém oboru. Musím přiznat, že jsem se ve svém dosavadním životě staral jen o stále větší pozemský přepych. Když mi bylo 32 let, měl jsem už krásný byt a spoustu peněz. Začal jsem uvažovat, že bych se oženil. A tehdy mi najednou začaly jít obchody nečekaně špatně. Za dva tři měsíce jsem pozbyl všechno, co jsem doposud našetřil. Byl jsem úplně rozčarován, protože jsem ztratil to, co pro mne tehdy znamenalo všechno.

Co bylo pak?

- Tehdy jsem začal hledat útěchu úplně špatně. Začal jsem brát drogy a pít. Došel jsem až tak daleko, že jsem si píchal heroin 5-6x denně. Snažil jsem se toho zla zbavit, ale nešlo to. Kromě jiného - navštívil jsem jednu francouzskou komunitu, známou svou pomocí narkomanům, pobyl jsem tam 6 měsíců, ale nepomohlo mi to. Vrátil jsem se domů a všechno pokračovalo při starém. Pak jsem ještě začal brát i prášky, takže jsem se stal závislým i na práškách. Takže jsem měl tři závislosti: alkohol měl úkol zneklidnit, drogy měly zklidnit a prášky, abych našel zase nějakou rovnováhu. Tak to šlo pořád dál. Život byl skutečně peklo. Z toho "dábelského koktejlu" jsem byl tak zničen, že jsem nemohl ani spát. Před každým jídlem jsem si musel vzít prášky.

Řekněte nám ještě víc o tom dábelském koktejlu.

- Škody nebyly jen fyzické, ale narušil se i můj duševní život. Stal jsem se sobě i mým blízkým nepřijatelný. Byl jsem nemocný s mnoha požadavky a přáními, aby mě stále někdo obskakoval. Peníze, které jsem ještě vydělával, šly na jediné: abych si každý den mohl dopřát svou dávku. Když vám řeknu, že mě tento život s heroinem, alkoholem a prášky stál denně 300 dolarů, tak si dovedete představit, o co šlo...

A co bylo pak?

- Loni v březnu (1986) jsem náhodou potkal nějaké mládence, kteří byli v Medžugorji.

S nadšením mi vyprávěli o tom, co v Medžugorji zažili, jak se tam zjevuje Matka Boží a že hovořili s vizionáři. Mluvili tak, že jsem pocítil neodolatelnou touhu taky se do Medžugorje rozjet. Řekl jsem to i doma, ale nikdo mě nechtěl doprovodit. Pořád jsem hledal způsob, jak se do Medžugorje dostat, až se objevila možnost jet tam jedním poutnickým autobusem. Vyjel jsem tedy z Janova. Na cestu jsem se vydal bez heroínu, ale měl jsem plné kapsy utišujících prášků. Cestu vedla jedna řeholní sestra. Cestou jsme se často modlili růženec. Musím říci, že to pro mne bylo velmi zvláštní, protože do té doby jsem se vůbec nemodlil. Jednu chvíli jsem řekl řeholní sestře o sobě všechno. Ona na mně prostě chtěla, abych jí odevzdal všechny prášky a abych se svěřil Matce Boží. Vůbec jsem nevěděl, co to znamená svěřit se Matce Boží, ale prášky jsem sestře dal, aby se nezlobila. Když jsem přijel do Medžugorje, bylo mi hrozně špatně, protože jsem neměl prášky. Sestra mi je nechtěla vydat. Dva dny jsem nemohl nic jíst ani spát. Celé noci jsem se klepal a myslel jsem, že se nedožiju rána.

A dál?

- Po tom dvoudenním pekle byl třetí den ještě horší. Pršelo, byla zima. Ale sestra chtěla, abychom šli na Križevac. Já jsem se bránil. Chtěl jsem na naši skupinu čekat před kostelem, jen abych nemusel na Križevac. Už si nepamatuji, jak k tomu došlo, ale nakonec jsem na Križevac přece jen šel. Sestra se předmodlívala různé modlitby. Před zastavením Křížové cesty jsme si připomínali utrpení Ježíšova a mezitím jsme se modlili růženec. Když jsme se jen modlili, prožíval jsem všechny významné okamžiky svého života jako v nějakém zcela živém životopisu. Jen v tom bylo něco nového: svěřil jsem se chápat, jak to v životě se mnou bylo a mou duši jako by začalo rozsvěcovat nějaké vnitřní světlo. Když jsme byli u třetího zastavení, najednou jsem začal plakat. Ale styděl jsem se za své slzy, schoval tvář deštníkem a stíral si slzy z tváře. Všechno bylo zvláštní. Srdce a celý můj vnitřek jako by se proměnily v nevyčerpatelné zřídlo slz. Plakal jsem jako děšť. A když jsem plakal, pomalu jsem začínal cítit, jak můj neklid, mé hluboké neštěstí a touha se mění v radost a pokoj. Cítil jsem v sobě, že Bůh je láska. V tu chvíli jsem ještě netušil, oč jde. Nyní už dobře vím, že to byla chvíle mého vnitřního osvobození. Když jsme došli na vrchol Križevace a modlili se před velkým křížem, cítil jsem v sobě nezměrný pokoj a radost. Zároveň přestalo pršet a na chvíli se objevilo i slunce. To pro mne osobně bylo znamením mého vnitřního obrácení. Cítil jsem, že se do mého života znovu vrátilo slunce a zahnilo všechny deštivé tmy, ve kterých jsem se zatím ocítil.

Jak se na to dívala skupina, ke které jste patřil?

- Oni o ničem nevěděli, protože jsem se nikomu - kromě řeholní sestry - nesvěřil. Ale to nebylo důležité. Někakým vnitřním citem jsem věděl, co mám dělat. Když jsme se vrátili domů, hned jsem začal žít novým životem. Začal jsem se starat o druhé. Začal jsem docházet pravidelně k té skupině mládežníků, která mi vyprávěla o Medžugorji. Modlil jsem se s nimi každý den. Denně jsem začal chodit i na mši svatou. Neustále jsem četl Písmo svaté.

Co se stalo s vaší závislostí na drogách a s vaším zdravím?

- Nepochopil jsem hned, že jsem zcela osvobozen, tak jsem o sobě přemýšlel asi takhle: Ones je to se mnou dobré, ale kdo ví, co bude zítra? Teď, vlastně po roce a půl, už vím, že jsem se úplně uzdravil a že se to stalo u toho třetího zastavení, kdy jsem začal plakat. Prošel jsem i několika lékařskými kontrolami. Krev i všechno je v pořádku, bez následků.

Co byste nám ještě mohl říci ke svým zážitkům?

- Poprvé v životě jsem zjistil, že mě někdo miluje, že mě bere vážně. Především mám na mysli Boha a Matku Boží, která zřetelně chtěla, abych přijel do Medžugorje.

A teď žijete v Medžugorji zase. Proč?

- Po uzdravení jsem byl ještě dvakrát v Medžugorji. Jsem tu teď znovu a chci zde žít tři měsíce. Chtěl jsem ze své strany alespoň nějak vyjádřit vděčnost, jak mě Bůh vzkřísil k novému životu. Nyní můj den vypadá takto: Neustále se modlím. Každý den jdu na Križevac a na Podbrdo, místo prvního zjevení. Také jsem se rozhodl denně uklízet odpady, které tady odhazují poutníci. To je pro mne zvláště drahá práce, protože se tím učím pokojě a vděčnosti. Je mi krásné, a co se týče mé budoucnosti, nevím, co bude. Ale vím, že jsem se zcela odevzdal Bohu. A jako předtím pro mne ne-

existoval Bůh, jen pozemské věci, tak teď chci ve všem plnit jen vůli Boží. Mohl byste na základě svých zkušeností říci, proč jste se stal narkomanem a alkoholikem?

- Především proto, abych zapomněl na sebe sama, abych se zbavil svých životních komplikací. Myslím, že tak je to u všech. Jen někteří se na tuto nebezpečnou cestu vydali ze zvědavosti. Proto si myslím, že tyto "závislé" není dobré odsuzovat, ale je třeba jim pomáhat. Především lidským přístupem a pochopením, starostlivostí. Nejsou jen oni sami vinni za zlo, do kterého se dostali. A nakolik jsou vinni, natolik jsou i oběti. Narkoman je jako raněné zvíře, která hledá pochopení a lásku.

Co byste chtěl vzkázat těm, kteří budou číst vaše svědectví?

- Základ je, aby se mladí znovu naučili odkrývat smysl utrpení a kříže a k tomu jim pomůže modlitba. Mým zlem byl lehký a lehkomyšlný život a dobrá materiální úroveň. To mi bránilo najít hlubší smysl života. Děkuji Matce Boží, že mi vyprosil tak velkou milost. Modlím se denně na Křiževaci za narkomany a alkoholiky i za překupníky drog. Modlím se a přináším oběti i za všechny rodiče, aby dokázali svým dětem darovat především lásku, ostatní přijde samo.

+++

Úpravy v Medžugorji

Farní úřad zakoupil již v minulém roce pozemky v pozadí kostela, na nichž chce postavit nové modlitební prostory pro poutníky. Farní kostel je od samého počátku medžugorských událostí velmi těsný nejen pro večerní modlitební program, ale i pro denní mše svaté. Proto je třeba vytvořit nové prostory pro modlitbu, zpovědi, informace atd. Prvním rozšířením modlitebních prostor je vnější oltář za presbytářem kostela od slovinského architekta France Kvaternika. Počátkem října minulého roku bylo pak postaveno v okolí kostela dvacet zpovědnic pod jednou střechou, což je ovšem přechodné řešení.

Pro poutníky, kteří přicházejí do Medžugorje, je ve stavbě lékařské centrum a nemocnice v Mostaru. Italští architekti přislíbili pomoc při dokončení nemocnice především v obstarání zařízení.

Zdravotní stav vizionářky Marie

Vizionářka Marie se cítí zdravotně dobře - již je to více než rok, kdy darovala svoji ledvinu bratru Andrijoji. Po této operaci nebylo Marii dobře, zatímco její bratr se cítil mimořádně dobře. Marie byla v lednu na lékařské prohlídce, výsledky jsou dobré. Vizionářka se opět věnuje poutníkům jako dříve.

V Medžugorji klíčí řeholní povolání

Od samého počátku medžugorských zjevení se pozorovalo, že se v Medžugorji odkrývají duchovní povolání. První případ je znám ze 17. 8. 1981, kdy byli fra. Žovko a fra. Vlašić v Medžugorji uvězněni. Tehdy se dvojice mladíků přihlásila do františkánského semináře. Během další doby bylo mnoho dalších konvertitů, kteří vstoupili do řeholního stavu.

Belgičtí poutníci

Letos navštívila Medžugorje skupina belgických poutníků s modlitebním úmyslem: Modlit se, aby nebyl v jejich zemi uzákoněn umělý potrat. Jejich pouť by se dala nazvat poutí za ochranu nenarozeného života. Nejmladší poutnicí byla tříletá dívka Martina. Poutníci se setkali s vizionářkou Vickou.

Biskupové v Medžugorji

Koncem roku 1989 navštívili Medžugorje další biskupové: Daniel Tomassello Marilla (Brazílie), Philip Hannan (New Orleans), Gabriel Diaz Cueva (Ekvador), Frano Franič (Split), Franco Spaneda (Itálie), arcibiskup z Kanady, jehož jméno nemá být zatím uváděno a jeden nově vysvěcený biskup z Ukrajiny.